Forradalom és ellenforradalom

2013 március 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Plinio Corrêa de Oliveira könyve egy remek útmutató az ellenforradalmi hozzáálláshoz. A könyv – Forradalom és ellenforradalom – tulajdonképpen a TFP társulat(ok) alkotmánya, alapító okirata, mely 1959-ben, egy évvel a TFP megalapítása el?tt látott napvilágot.

A könyvet dr. Bárdossy Endre fordította a francia és spanyol nyelv? kiadások alapján, jegyzetelte és Szilvay Gergely lektorálta, és egy, a magyar olvasóhoz címzett el?szóval kezd?dik, mely – a függelékkel együtt – szintén dr. Bárdossy munkája. A könyv két részre – forradalom és ellenforradalom – van osztva, melyet egy harmadik követ 'Húsz esztend?vel kés?bb' címmel, ami egy kés?bbi reflexió az eltelt évtizedekre.

Írta: v. Uhel Péter Ágoston

Az el?sz? egy rövid és hatásos bevezetés de Oliveira gondolatvilágába, mely nem árul el túl sokat, viszont egyértelm?en megkönnyíti az írás befogadását. A professzor élete és bibliográfiája is benne van röviden és ami különösen fontos (ha már a m? címe egyértelm? dichotómiát foglal magában), az 1956-os eseményeket is helyre teszi, következetesen pozitív értelm? ellenforradalomnak, ellenforradalminak nevezve azt, mely a bolsevik forradalom ellen irányult.

Az els? rész elé már a szerz? írt bevezet?t, melyben felvázolja, hogy miért alkotta meg m?vét, és hogyan akarja segíteni ezzel az ellenforradalmat: a *Catolicismo*, a folyóirat, melyben írása el?ször megjelent harcot vív a forradalommal szemben, mely forradalomnak néhány rendkívül káros vonását (laicizmus, liberalizmus, egalitarianizmus) is kiemeli. Egyértelm?, hogy itt nem fegyverrel vívott harcra kell gondolni, de a látszólagos békeid?ben a harc a szellemi szinten ugyanúgy, csak kevésbé látványosan folytatódik. Ehhez a szellemi harchoz nyújt segítséget a *Forradalom és ellenforradalom* a helyes oldalon. A m? nyilvánvalóan hangsúlyosan csupán a markáns pontjait emeli ki a kett?nek, valamint a forradalom hozzáállását, és az ezzel szemben álló, szükséges ellenforradalmi hozzáállást részletezi, a forradalmi események leírásával.

A két rész egészen rövid fejezetekre és alfejezetekre tagozódik, melyekben tézismondatszer?en fejti ki az író álláspontját a forradalomról és ellenforradalomról. A forradalom esetében természetesen a krízissel, annak jellemz?ivel kezdi, mely meghatározó jellegre tett szert az élet minden területén, különösen a nyugati ember esetében. Ez egyértelm? jele a forradalmi helyzetnek. Az író öt krízisjellemz?t határoz meg, melyek a következ?k: a krízis általános, egységes, mindent behálóz, uralkodó és fejl?d?. De Oliveira professzor nyíltan vallja, hogy az utolsó fénykor a középkor volt és így a krízis mélyülését, fejl?désének megindulását a középkor hanyatlásától számítja. A szellemi hanyatlást nem els?sorban az erkölcs válságának tartja, de fontos szerepet tulajdonít neki a keresztény Európa gondolkodásmódjának megváltozásában.

A könyvben már itt, elég korán lefekteti a professzor a három forradalom elméletét, mely az európai gondolkodásban természetesen nem új kelet?, ám de Oliveira összefoglalása egy kicsit egységesebbé teszi ezt a

hozzáállást. A három forradalom, melyeknek igazán volt lehet?sége kiteljesedni, a XVI. századi (ál)reformáció, a francia forradalom és a bolsevik forradalom. Az önhittség és g?g szülte lutheri és kálvini lázadás a legbiztosabb ellenforradalmi intézményt (mely természetesen ett?l még jóval több egy ellenforradalmi intézménynél), Krisztus Egyházát kezdte ki. Ez teljesedett ki a francia forradalomban, mely már a szervesen kialakult világi rendnek is nekiment, és felforgatta azt. A humanizmus károssága els?sorban annak pusztító protestáns és újpogány gyökereib?l eredt, mely sok katolikus hív?t is megfert?zött. Az ördögi francia forradalom volt ennek a betet?zése, melynél hangsúlyosan jelent meg a republikanizmus, mely innent?l kezdve a forradalmi gondolat inherens részévé vált, ám de Oliveira kifejti, hogy a republikánus államforma nem szükségszer?en forradalmi rezsim, addig nem az, amíg a köz-ügy (res publica) szolgálatában áll.

Az író a kommunista forradalom leírásánál, mely a legkárosabb volt az összes közül, és hatása a mai napig észlelhet?, kijelenti, hogy annak gyökerei már az els? forradalomnál megtalálhatóak voltak. Itt egyes protestáns szektákat tekint hangsúlyosan a kommunizmus el?futárainak. Az államformák esetén természetesen kiáll a monarchia mellett, pápai véleményeket idéz támogatásukra majd elhatárolja a diktatúrákat a monarchiáktól és elemzi, hogy mikor forradalmi, mikor ellenforradalmi egy diktatúra.

Ezen alapozó fejezetek után alaposan bemutatja a forradalom aspektusait az I. rész végéig. Kezdi ezt a forradalom metamorfózisaival, ahol azt adja el?, hogy hogyan változik maga a forradalom az id?k folyamán, mindig idomulva ahhoz, ami az adott helyzetben szükséges, hogy célját elérje. A ’Forradalom mélységei’ cím? fejezetben a tendenciákat, eszméket és tényeket mutatja be néhány észrevétellel, melyek a forradalom és a forradalmi gondolat szerkezetét adják. A ’Forradalom el?menetele’ fejezet esetében a hajtóer?t, technikákat és a forradalmi változások sebességét elemzi, egy-két forradalmi szerepl?t is bemutatva, mint a tunya forradalmár és a lassú lépt? forradalmár. Itt kerül el? a félig-meddig ellenforradalmár fogalma is, mely alatt olyan személyt ért, aki bár ellenáll a forradalomnak, s?t, esetenként undort is érez iránta és van köt?dése az alapvet? princípiumokhoz, mégsem tekinthet? az ellenforradalom katonájának, els?sorban hozzáállása miatt. A félig-meddig ellenforradalmárt szintén a forradalom szülöttjének tekinti. Egyértelm?en kiáll ebben a fejezetben a díszpinty-monarchiák és a protestáns puritanizmus ellen, majd bemutatja a forradalmárok egységfrontos szervez?dését. Itt lép fel igen hangsúlyosan a szabadk?m?vesség ellen, mely egy rendkívül káros és forradalmi er?.

Az I. rész VII. fejezete a forradalom lényegét elemzi, igazán lényegre tör?en és tisztán látóan. Hangsúlyosan kitér a forradalom hatásaira a törvényesség (legalitás) és kultúra területén is. A forradalom metafizikai elveinek nevezi az önhittséget és érzékiséget, melyb?l a többi forradalmi jellemz? is fakad. Kiemelten kezeli az értelem és akarat szerepét, valamint a forradalmat a m?vészetben és környezetben. Az I. részt a forradalmi utópia klasszikus és már sokak által ismert jelenségének leírásával, valamint a forradalmi pacifizmus és antimilitarizmus megemlítésével zárja. Ehhez annyit tennénk hozzá, hogy ez a pacifizmus nyilvánvalóan a csendes forradalom esetén van jelen, egy igazán forradalmi állam részér?l (e.g.: Szovjetunió) maximum a retorika szintjén. Ami az antimilitarizmust illeti, azt itt egyértelm?en úgy kell értelmeznünk, mint a klasszikus katonai min?ség, tisztelet és hierarchia iránt érzett negatív hozzáállást és nem úgy, minthogyha egy forradalmi állam nem tartana fönn hader?t.

A II. részben mely az ellenforradalomról szól, lefekteti annak reakciós jellegét, forradalomellenességét, rendpártiságát. Hangsúlyozza a határozott szembenállás fontosságát és az ellenforradalom aktualitását, hiszen a forradalom jelenleg is pusztít, a Szovjetunió megsz?nésével igen kevés dolog állt helyre. Kijelenti, hogy az ellenforradalom feladata a rend helyreállítása (Krisztus békéje Isten országában) és a hagyomány megújítása, amivel kapcsolatban els?sorban az Egyház szerepének a megújítását érti (hogy az úgy ragyogjon, mint régen). Határozottan kiáll amellett, hogy maradiságnak nincsen helye a múló világban, így egy ellenforradalmár sem lehet soha maradi. Kijelenti egyértelm?en, hogy az ellenforradalom konzervatív és tradicionalista, ám föllép a hamis tradicionalizmus ellen, mely nem a hagyományok védelmez?je, hanem valójában egyfajta rítusokban megkövesedett fundamentalizmus.

A ’Ki az ellenforradalmár?’ fejezetben kétfajta személyt különböztet meg, mely további magyarázatot nem igényel: a tevékeny és a potenciális ellenforradalmárról van szó. Az ellenforradalom taktikáját részletezve harcmodorban megkülönböztet egyéni akció és koordinált akció révén végrehajtott tetteket, melyeknek meg van a maguk helye és érdeme. A potenciális ellenforradalmár megnyeréséhez a több síkon való vitázást és meggy?zést javasolja. A forradalom-elleniség során óvva int a parttalanul, minden látszólagosan ellenforradalmár csoporttal való együttm?ködésr?l és kijelenti, hogy ha valóban ellenforradalmi csoportok ezt átfogó és állandó formában teszik, azzal a saját helyzetüket gyengítik és ez *a könnyelm? együttm?ködés a leggyakoribb oka az ellenforradalom kudarcainak*. Az ellenforradalomnak nem a tömegek megnyerése a f? célja és nem szabad elbátorodni azért, mert az emberek nagy többsége nincs az oldalán. De Oliveira történelemfilozófiája egyértelm?en láttatja, hogy a tömegek a forradalom hordozói, akik azért mozgolódtak forradalmi irányba, mert egy *forradalmi elit volt a hátuk mögött*. A fontos dolognak inkább az elitek nevelését tartja.

Az ellenforradalom eszközei esetén törekedni kell a hatásosabb eszközök alkalmazására, de *nem lebecsülend? a szerény eszközökkel folytatott ellenforradalom sem*. Az ellenforradalommal szembenálló akadályokkal kapcsolatban megemlíti a forradalom olcsó szólamait, mellyel szemben minden esetben fel kell lépnünk. Ezen szólamok részletes cáfolatát adja. Megemlít néhány helytelen magatartási és hozzáállási formát is, melyet az ellenforradalmárnak mindenképpen kerülnie kell. A harcban nem szabad, hogy az ellenforradalmárt a megrázkódtatások eltántorítsák, és küzdenie kell a forradalom ellen, melynek uralmát de Oliveira szerint igenis meg lehet törni. Egyik eszköz ehhez az individuális forradalmárok megtérítése, mely mindig hatalmas munka és a megtérítettnek hatalmas traumával is jár. Fontos a forradalom igazi arcának a felmutatása is. Az ellenforradalom hajtóerei az erények, a transzcendensbe, Istenbe vetett hit és a gy?zelemben való bizalom.

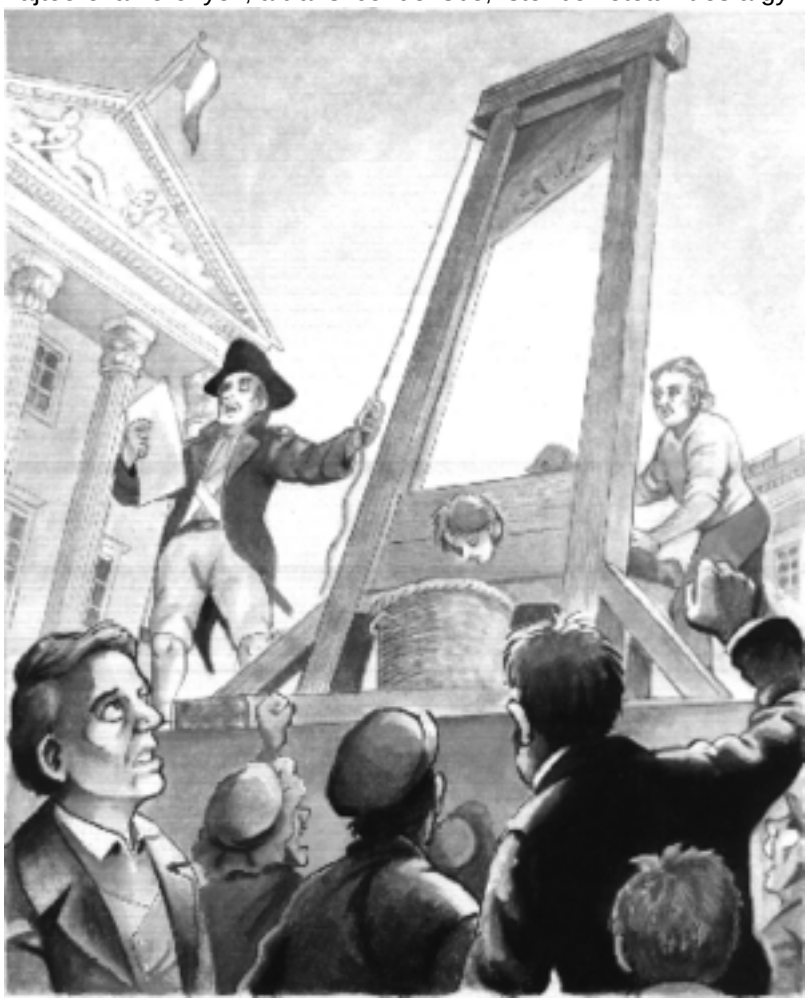

Az ellenforradalom erkölcsi vetületét tekintve a legfontosabb, hogy az ellenforradalom frissítse fel a jó és a rossz fogalmát. Ez valóban az egyik legalapvet?bb feladatunk a mai értékrelativista világban. Az ellenforradalom és a világi közösségek kapcsolatát illet?en óvatosságra int a professzor. Mindig alapos elemzést javasol, hogy az adott szervezetek mennyire segíthetik el? az ellenforradalom gy?zelmét. Az ellenforradalom a világköztársaságnak és a nacionalizmusnak egyaránt ellensége, hiszen ezek egyre inkább egy laicizált és szekularizált állami környezetet hoznak létre. Az ellenforradalom egészséges békevággyal és nem pacifizmussal rendelkezik, így fontosak neki a

hagyományos katonai értékek, hiszen nem hódol olyan illúzióknak, hogy kitört az örök béke.

A II. rész utolsó fejezete az Egyház szerepét vizsgálja az ellenforradalomban. Az Egyház több és tágabb, mint az ellenforradalom, mondhatni annak az alapja. Az Egyház az ellenforradalom lelke, a legnagyobb ellenforradalmi er? melynek a leginkább az érdekében áll az ellenforradalom gy?zelme. Egyértelm?vé teszi, hogy minden katolikusnak kötelessége, hogy ellenforradalmár legyen és a nem-katolikus ellenforradalmárok felé való fordulás alapjaként határozza azt meg, hogy törekedni kell arra, hogy ezek a személyek kegyelemben növekedjenek és katolizáljanak, hiszen ?k „[…] a szó igazi értelmében nem lehetnek ellenforradalmárok.”[1]

"A II. vatikáni zsinat megnyitotta az Egyházat. - ...és az emberek elmentek."

A III. rész egy addendum a könyvhöz, mely majd’ húsz évvel kés?bb, 1976-ban íródott. Ebben Plinio Corrêa de Oliveira részletezi a TFP társulatok sikerét a Föld minden táján illetve számba veszi a m?ve írása óta eltelt évek fejleményeit. El?ször leírja, hogy a III. rész hogyan illeszkedik az el?z? kett?höz, majd belekezd tapasztalatai leírásába, továbbra is a hármas forradalom elméletét (reneszánsz-reformáció, francia, kommunista) vallva magáénak. A harmadik forradalom kifulladásáról és akadályairól beszél, illetve különösen a II. Vatikáni Zsinat pusztításáról, melyet a harmadik forradalom pszichologikus támadásának nevez az Egyház berkein belül. Kifejezetten er?teljesen kritizálja a Zsinat és a zsinati pápák keleti politikáját. Ezen fejlemények miatt az Egyház jelenleg éppen nem tudja ellátni azt a feladatot, melyed de Oliveira szán neki az ellenforradalomban. A III. részben rövid, 1992-re datálható írásai is f?szerezik a szerz?nek, ahol leginkább a Szovjetunió bukására reflektál. M?vét a szület?félben lév? negyedik forradalom leírásával zárja: ez a monarchikus tekintély aláaknázásával, primitivizmussal (a szó pejoratív értelmében) és a törzsi szellem fellendülésével jár szerinte. Az ellenforradalmárnak megduplázott és finomított módszereivel természetesen a negyedik forradalommal szemben is fel kell lépnie.

A könyvet kifejezetten nem ajánljuk „kezd? ellenforradalmároknak”, tehát azoknak, akik ezzel az eszmerendszerrel még csak ismerkednek, hiszen nem egy alapozó (ahhoz nem elég részletes), hanem inkább egy ismereteket összerántó kötet. A rövid fejezetekbe, maximákba szedett gondolatok segítik rendszerezni azt a képet, ami egy jobboldali, konzervatív ember fejében kialakult azután, hogy számos írást már elolvasott az ellenforradalomról, esetleg éli is azt. Az, hogy a szerz? egy másik kultúrkörb?l származik, egyáltalán nem zavaró, hiszen egyetemes igénnyel fogalmazza meg téziseit, és sokat foglalkozik Európával, valamint még a katolikussága is összeköti ?t az öreg kontinenssel. A krízis és a forradalom egységessége az ellene való fellépés egységét is feltételezi. A könyv fogalmazási stílusa ízes, de nem fennkölt vagy archaikus, helyenként mozgalmár-jelleg? ami illeszkedik a pamflet-szer? szerkezethez, de ennek ellenére nem igénytelen. Nem értek egyet Szilvay Gergely lektor *Kommentár*ban megjelent cikkével,[2] mely szerint a m? csupán eszmetörténeti érdekesség, és az anakronizmus burkolt vádját is visszautasítanám mind a TFP társulatok, mind az alapító f?m?vével szemben. A ’Függelék’, mely tulajdonképpen egy id?rendi összefoglaló a fordító m?ve, aminek viszont véleményem szerint ilyen formában nincs helye a m?ben. Dr. Bárdossy Endre tendenciózus fogalmazása zavaró, objektivitásra nem törekszik és megvetését egyértelm?en

kifejezi különösen Napóleonnal és I. Ferenc apostoli királyunkkal szemben. A hibák, tévedések és anakronizmusok (az iszlám mint harcias államforma, itáliai helyett olasz, imminens helyett eminens) zavaróbbak, mint a m? egészében az a két-három gépelési hiba. Ezzel szemben a fordító remek munkát végzett a könyv jegyzetelésével, ahol nem csak az egyes témák közti oda- és visszakapcsolást könnyítette meg, hanem a ritkább fogalmak magyarázatát is egyértelm?vé tette (külön öröm számomra az ógörög eredet? szavaknál a görög bet?készlet helyes használata). A kiadás igényes, különösen az els? és hátsó borító, bár a papír min?sége hagy némi kívánni valót maga után.

Mindent egybevetve azonban úgy érzem, hogy egy remek és hiánypótló kiadványt tarthat kezében az olvasó, melyet érdemes átböngészni, esetleg még kés?bbi referencia gyanánt félre tenni. Úgy érzem, hogy különösen hasznos az, hogy a magyar olvasók most olvashatják, amikor szellemi táplálékra akkora szüksége van az ellenforradalomnak. Nem érzem, hogy a m? aktualitását vesztette volna, viszont tény, hogy eszmetörténeti szemmel nézve is egy érdekes olvasmány. Egy hátránya van a kiadásnak: a terjesztésr?l és az elérhet?ségr?l egyel?re nincsen információnk, viszont amint tudunk valamit, Olvasónkkal azonnal megosztjuk.

Plinio Corrêa de Oliveira: *Forradalom és ellenforradalom*. TFP-Ausztria, Bécs, 2012.

[1] 124. p.

[2] http://kommentar.info.hu/iras/2012_6/szabad_piac_es_katolikus_tradiciona...

www.regnumportal.hu - A Flag Polgári Magazin partnere

Ajánló